

David Walliams

AUTOR
BABKY
GAUNERKY
A PÁNA
SMRADOCHA

PŮLNŮČNÁ BANDA

PŮLNŮČNÁ
BANDA

Previously written by David Walliams:

THE BOY IN THE DRESS

MR STINK

BILLIONAIRE BOY

GANGSTA GRANNY

RATBURGER

DEMON DENTIST

AWFUL AUNTIE

GRANDPA'S GREAT ESCAPE

THE WORLD'S WORST CHILDREN

Also available in picture book:

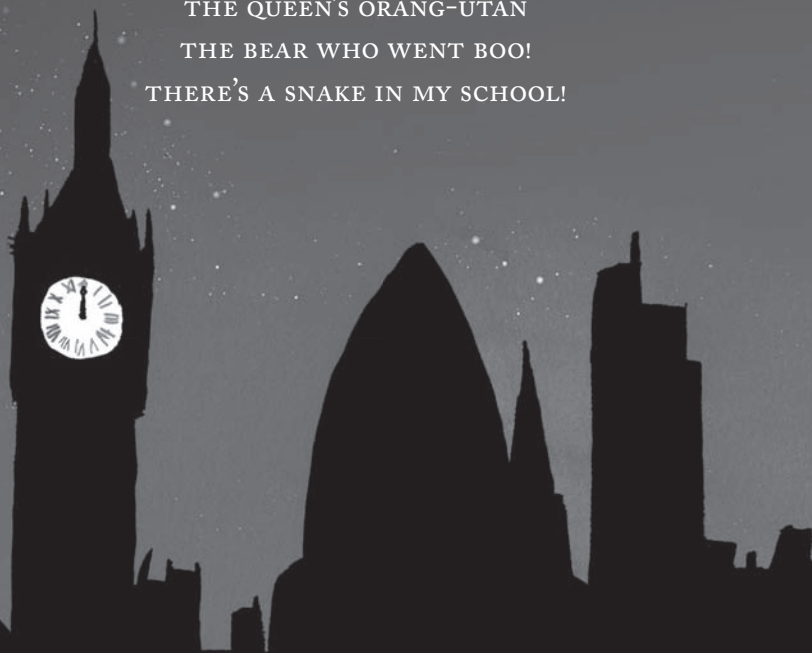
THE SLIGHTLY ANNOYING ELEPHANT

THE FIRST HIPPO ON THE MOON

THE QUEEN'S ORANG-UTAN

THE BEAR WHO WENT BOO!

THERE'S A SNAKE IN MY SCHOOL!

David Williams

PŮLNŮČNÁ BANDA

Ilustroval Tony Ross

Text © David Walliams 2016
Illustrations © Tony Ross 2016
Translation © Oľga Kralovičová 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat'
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného
systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2880-6

www.slovart.sk

*Wendy a Henrymu, dvom vášnivým čitateľom
a budúciim spisovateľom.*

— DĀKUJEM —

Chcel by som sa poďakovať:

— Ilustrátorovi —

TONYMU ROSSOVI

— Riaditeľke vydavateľského
úseku kníh pre deti —

ANN-JANINE
MURTAGHOVEJ

— Generálnemu
riaditeľovi vydavateľstva —

CHARLIEMU
REDMAYNOVI

— Literárnemu agentovi —

PAULLOVI STEVENSOVI

— Redaktorke —

ALICE
BLACKEROVEJ

— Vedúcej vydania —

KATE BURNSOVEJ

— Vedúcej redaktorke —

SAMANTHE
STEWARTOVEJ

→ Výtvarnému riaditeľovi →
VALOVI BRATHWAITOVI

→ Autorke obálky →
KATE CLARKOVEJ

→ Autorke grafickej úpravy textu →
ELORINE GRANTOVEJ

→ Dizajnerke →
MANDE SCOTTOVEJ

→ Riaditeľke marketingu
a propagácie →
GERALDINE
STROUDOVEJ

→ Riaditeľke značky →
ALISON RUANEOVEJ

→ Môjmu reklamnému agentovi →
SAMOVI WHITTOVI

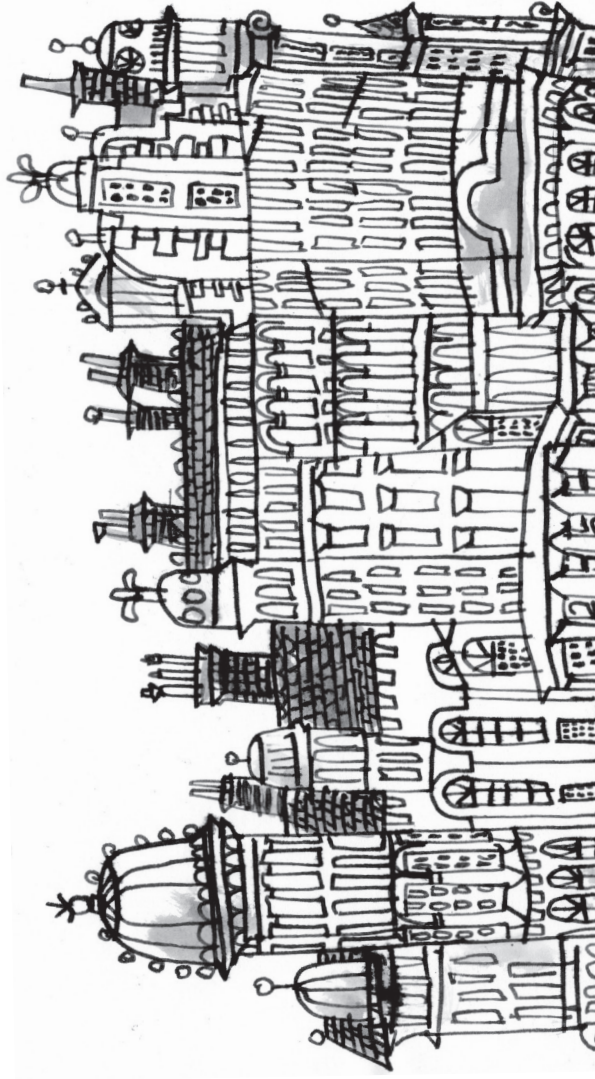
→ Mojej audio redaktorky →
TANYI BRENNAND-ROPEROVEJ

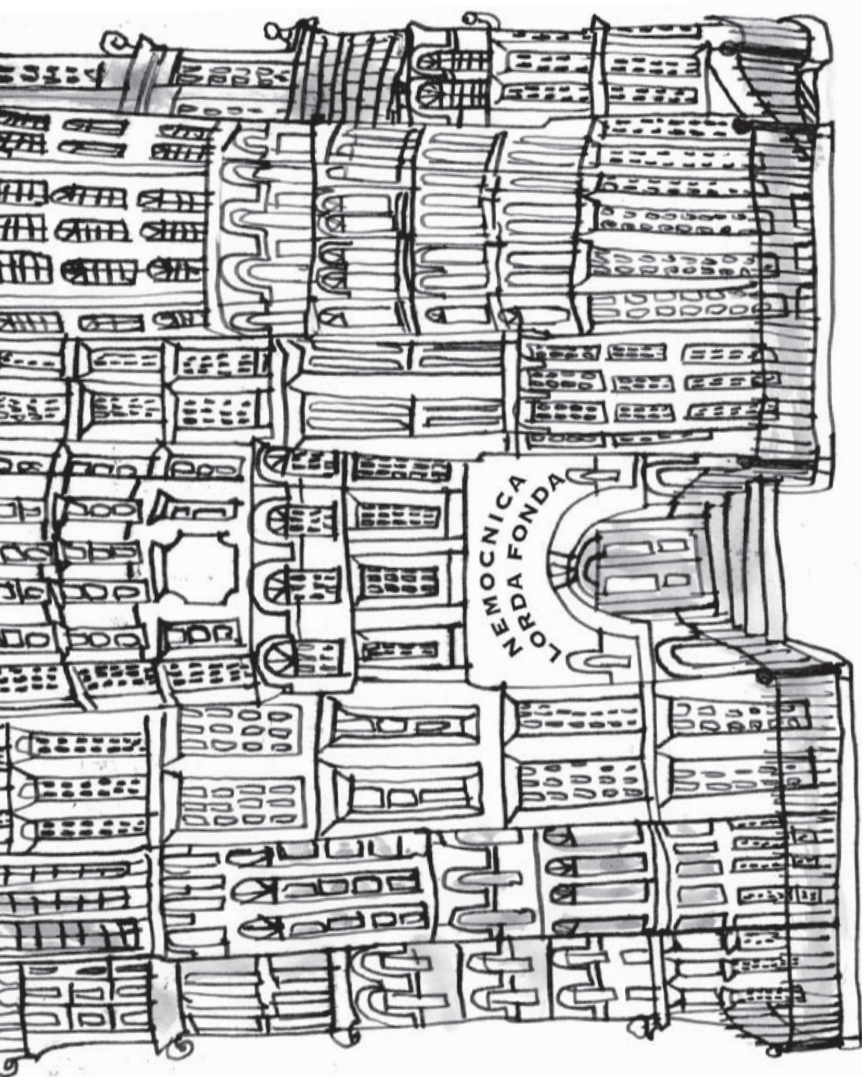
David Walliams

Vitajte vo svete Polnočnej bandy!

TOTO MÁ BYŤ HORE

Toto je **NEMOCNICA LORDA FONDA** v Londýne v Anglicku. Postavili ju pred mnohými rokmi a už mala byť aj pred mnohými rokmi zbúraná. Nemocnicu pomenovali na počesť jej zakladateľa, nebohého lorda Fonda.

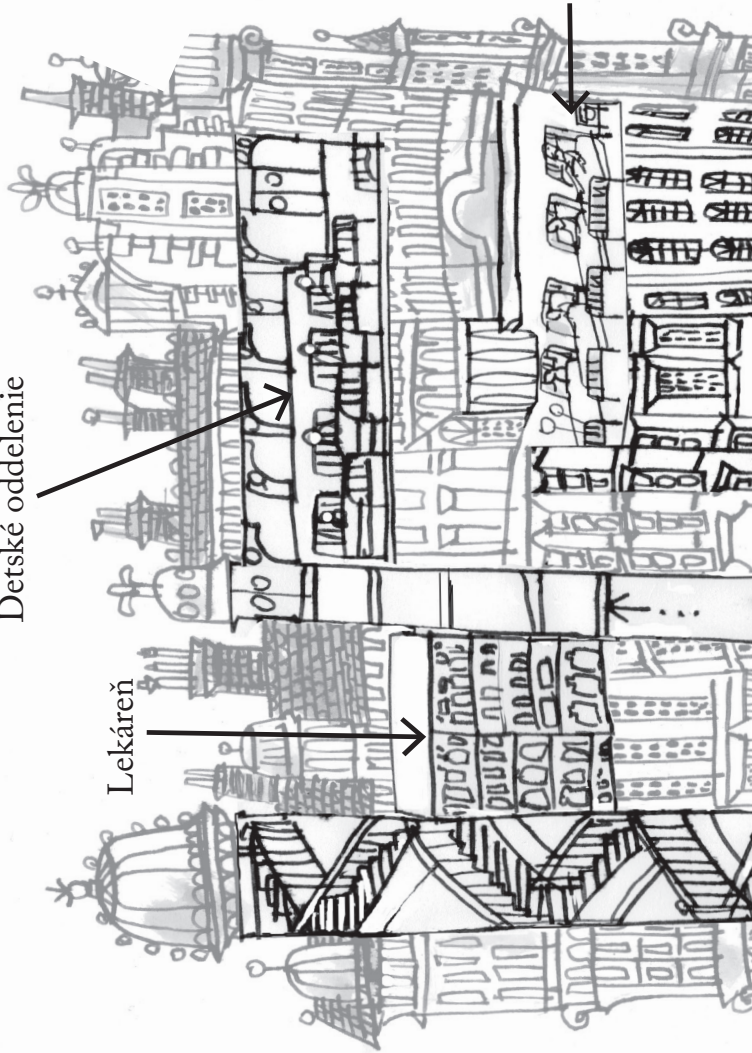
Pozrite sa do **NEMOCNICE LORDA FONDA.**

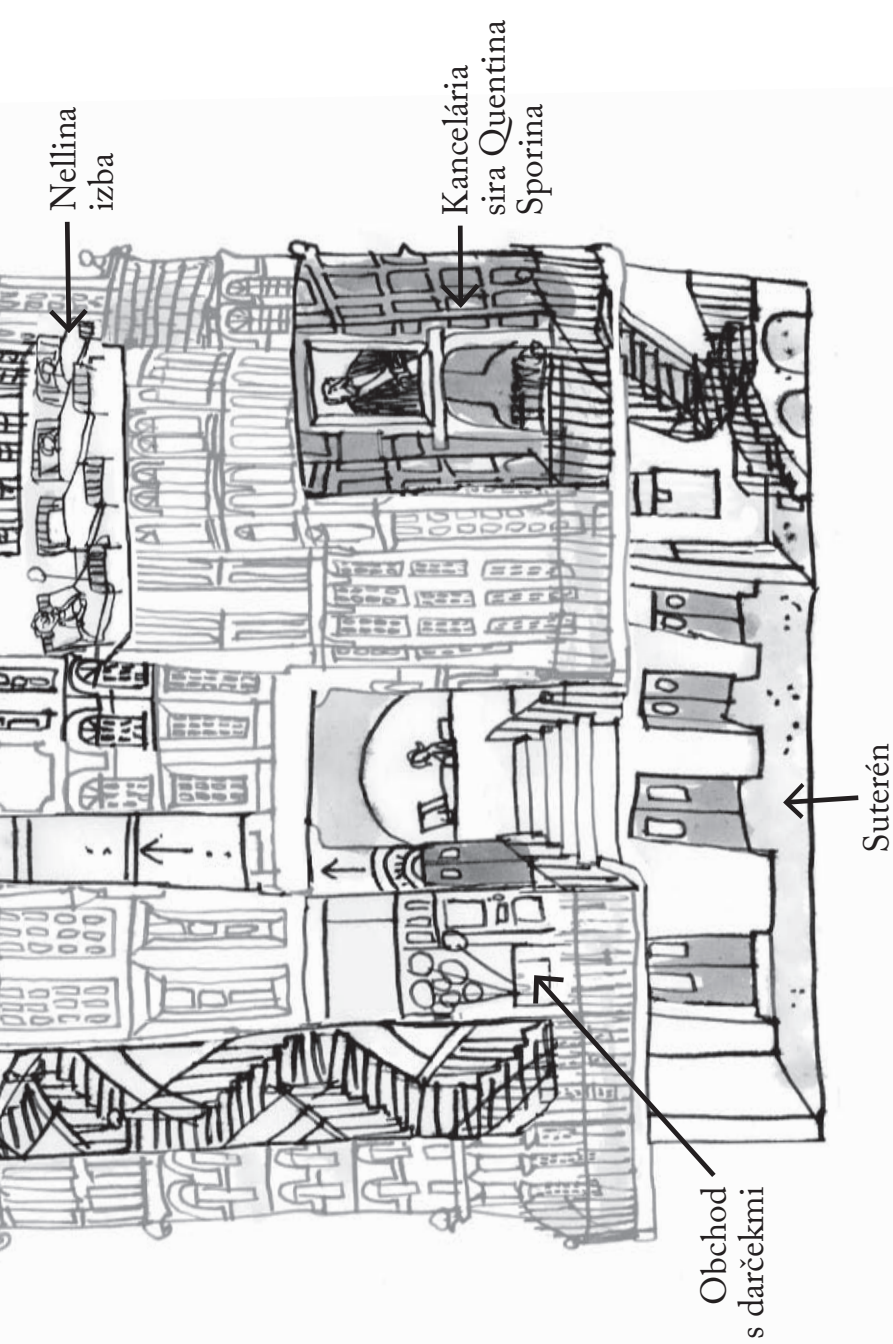
TOTO MÁ BYŤ HORE

Detské oddelenie

Lekáreň

Radžova
izba

**Zoznámte sa s pacientmi z detského oddelenia vysoko
na štyridsiatom štvrtom poschodí nemocnice.**

Toto je Tom. Má dvanásť
rokov a chodí do nóbl
internátnej školy.
Zranil si hlavu.

Amber má dvanásť rokov.

Zlomila si obidve ruky
aj nohy, takže na nejaký čas je
odkázaná na invalidný vozík.

Aj Robin má dvanásť. Zotavuje sa
po operácii, ktorá mu zachránila zrak,
no zatiaľ vôbec nič nevidí.

George má jedenásť a pochádza z londýnskej
štvrte East End, teda je rodený Londýnčan.
Zotavuje sa po operácii mandlí.

Sally má iba desať
a je najmladšia zo skupinky.
Je veľmi chorá, preto
väčšinu času prespí.

Dolu na jednom z oddelení
pre dospelých je najstaršia
pacientka nemocnice,
deväťdesiatdeväťročná Nelly.

**V NEMOCNICI LORDA
FONDA pracujú stovky ľudí
Patria sem aj:**

Sluha. Osamelý človek,
ktorého skutočné meno je
záhadou. Má za úlohu presúvať
ľudí a veci po nemocnici a zdá
sa, že odtiaľ nikdy neodchádza

Matróna. Napriek tomu,
že vedie detské oddelenie,
vôbec nemá rada deti.

Doktor Tremista sa len
nedávno stal lekárom a dá
sa ľahko oklamať.

Zlatka je pani, ktorá
v nemocnici rozváža jedlo.
Vozí ho na vozíku všetkým
pacientom.

Sestrička Mizerová večne
vyzerá unavene a zdá sa,
že v noci nikdy nemá voľno.

Dilly je nemocničná
upratovačka.
Vždy zistíte, kde
upratovala, lebo
sa za ňou ťahá
dlhá stopa popola
z cigarety.

Pán Simul je starý chemik. Má
načúvací strojček a hrubé okuliare.
Vedie nemocničnú lekárňu.

Sir Quentin Sporin je riaditeľ
nemocnice a pochádza z vyšších vrstiev.
Má na starosti všetkých a všetko.

Potom je tu ešte pán Tyran,
riaditeľ Tomovej *Internátnej školy*
Adalberta Snoba pre chlapcov.

O polnoci

všetky

deti

tvrdó spia,

pravdaže okrem...
POLNOČNEJ BANDY!

Je to čas, keď sa vždy

začínajú

ich dobrodružstvá!

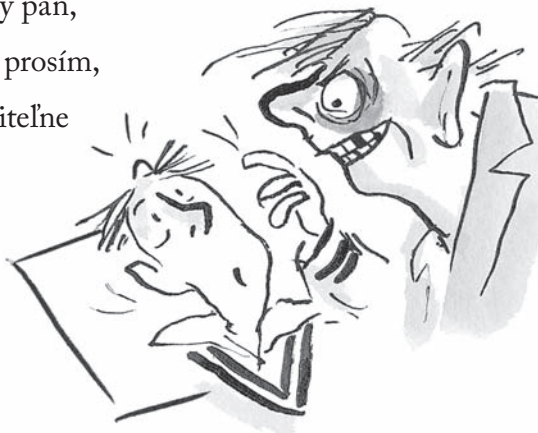
OBLUDA

„Aaaaaaaaaaaaaa!“ vykrikol chlapec.

Hľadela naňho najstrašidelnejšia tvár, akú v živote videl. Bola to ľudská tvár, ale úplne pokrivená. Jedna strana bola väčšia ako druhá. Tvár sa usmievala, akoby chcela chlapca upokojiť, no odhalila pritom polámané a zhnité zuby. To chlapca vystrašilo ešte väčšmi.

„Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!“ vykrikol znovu.

„Nebojte sa, mladý pán, uzdravíte sa. Len sa, prosím, upokojte,“ nezrozumiteľne mrmlal muž.

Reč mal rovnako pokrivenú ako tvár.

Kto je ten muž a kam ho berie?

Až vtedy sa chlapec spamätal, leží na chrbte a hľadá hore. Cítil sa, akoby sa vznášal. Lenže niečo **rachotilo**. On **rachotil**. Uvedomil si, že leží na vozíku. Na vozíku s vratkými kolieskami.

V zahmlenej mysli mu vírili otázky.

Kde som?

Ako som sa sem dostal?

Prečo si na nič nespomínam?

A čo je najdôležitejšie – kto je ten strašidelný ob-
ludný muž?

Vozík pomaly šiel po dlhej chodbe. Chlapec počul, ako sa niečo ťahá po dlážke. Znelo to ako *vŕzganie* topánky.

Pozrel dolu. Ten muž kríval. Nielen tvár, ale aj jednu stranu tela mal menšiu ako druhú, takže chromú nohu ťahal za sebou. Vyzeral, že mu každý pohyb spôsobuje bolesť.

B U C H!

Vysoké dvojkrídlové dvere sa otvorili, vozík vošiel do izby a zastal. Potom sa okolo chlapca zatiahli závesy.

„Dúfam, že to nebolo veľmi nepohodlné, mladý pán,“ povedal muž. Chlapcovi sa zdalo čudné, že ho ten chlapík volá mladý pán. Nikdy za celý život ho nikto neoslovil mladý pán. Veď mal iba dvanásť rokov. „Počkajte tu. Ja som len sluha. Idem po sestričku. Sestrička!“

Kým tam chlapec ležal, cítil sa, akoby bol odpojený od vlastného tela. Ako bez života.

Hlava ho však bolela. Pulzovala mu v nej ostrá bolesť. Keby bol ten pocit farebný, bol by červený. **Jasnočervený ako blčiaci oheň.**

Bolesť bola taká intenzívna, až musel zavrieť oči.

Keď ich otvoril, uvedomil si, že hľadá do jasného neónového svetla na strope. Hlava ho rozbolela ešte väčšmi.

Potom začul kroky.

Niekoľko prudko odtiahol záves.

Veľká staršia dáma v modro-bielej uniforme sa naklonila nad chlapca a prezerala mu hlavu. Pod očami podliatymi krvou sa skveli tmavé kruhy. Sivé tvrdé vlasy mala ulízané. Tvár červenú, akoby si ju drhla strúhadlom na syr. Skrátka vyzerala ako niekto, kto už týždeň nespál a je z toho mrzutý.

„No toto! Och, no toto. To mi teda je...“ hundrala si len tak pre seba.

Chlapec si hmlisto uvedomil, že tá žena je vlastne oblečená ako zdravotná sestra.

Konečne prišiel na to, kde je. V nemocnici. Nikdy predtým v nemocnici nebol, iba v deň, keď sa narodil. A na to si nemohol pamätať.

Chlapec pozrel panej na menovku: Sestra Mize-rová, **NEMOCNICA LORDA FONDA.**

„To je ale hrča. Veľká hrča. Veľmi veľká hrča. Tak čo, bolí to?“ povedala a tlačila chlapcovi prstom do hlavy.

„**Auuuuuuuu!**“ vykrikol tak nahlas, že sa to ozývalo po celej chodbe.

„Trošku to bolí,“ zahundrala sestra. „Tak počkaj, zavoláme lekára. Doktor!“

Závesy sa znovu odhrnuli a potom zahrnuli.

Chlapec tam ležal, hľadel na strop a počúval, ako odznievajú jej kroky.

„Doktor!“ vyštekla sestrička znovu, teraz niekde na chodbe.

„Už idem, sestrička!“ ozval sa hlas z diaľky.

„Rýchlo!“ zakričala.

„Prepáčte,“ ospravedlňoval sa hlas.

Bolo počuť rýchlejšie sa blížiace kroky.

Záves sa zase odhrnul.

Vošiel mladý muž so špicatou tvárou a dlhý biely plášť vial za ním.

„No toto. No toto,“ povedal dôležito. Lekár bol trochu zadychčaný, lebo musel bežať. Keď sa chlapec pozrel na jeho menovku, prečítal si – DOKTOR TREMISTA.

„To je ale veľká hrča. Bolí?“ Z náprsného vrec-

ka vytiahol ceruzku. Chytil ju za jeden koniec a poklepkal ňou chlapcovi po hlave.

„**Auuuuuuuuuuuuuuuu!**“ vykrikol chlapec. Nebolo to zlé, ako keď ho pichal hrčovitý starý prst, ale aj tak to bolelo.

„Prepáč, prepáč, prepáč! Prosím ťa, len sa na mňa nesťažuj. Len nedávno som skončil školu, vieš?“

„Nebudem,“ zahundral chlapec.

„Určite?“

„Určite!“

„Ďakujem. No teraz musím dávať pozor, aby som správne vyplnil tento krátky vstupný

formulár.“ Vytiahol formulár,
ktorý bol taký dlhý, že
ho asi nevyplní ani
za týždeň.

Chlapec si vzdychol.

„Tak, mladý muž,“
začal lekár spevavo
v nádeji, že bude vďaka
tomu tá nudná úloha
veselšia. „Ako sa voláš?“

Chlapec mal v hlave prázdno.

Nikdy predtým nezabudol svoje meno.

„Tvoje meno?“ spýtal sa lekár znovu.

No nech sa chlapec snažil, ako chcel, nespomenul si.

„Neviem,“ vyhrkol.

TU ALEBO TAM

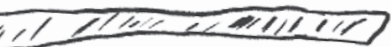
Bolo vidieť, že sa lekára zmocnila panika. „Och, bože! Je tu stodeväťdesiatdva otázok a zasekli sme sa hneď pri prvej.“

„Prepáčte,“ odvetil chlapec. Ležal na nemocničnom vozíku a po líci sa mu kotúlala slza. Trápilo ho, že si nepamätá ani len vlastné meno.

„Och, nie! Ty plačeš!“ zvolal lekár. „Prosím, neplač! Čo ak náhodou pôjde okolo riaditeľ nemocnice? Mohol by si myslieť, že som ťa rozplakal ja!“

Chlapec sa snažil zadržať vzlyky. Doktor Tremista hľadal vo vreckách vreckovku. Keďže nijakú nenašiel, utrel chlapcovi oči listom papiera.

„Och, nie! Teraz je formulár mokrý!“ fúkal na

formulár a snažil sa ho vysušiť. Chlapca to rozosmialo. „Fajn, to je dobre!“ povedal pokojnejšie. „Usmievaš sa. Neboj sa, tvoje meno určite zistíme. Začína sa na **A**?“

Chlapec si bol celkom istý, že nie. „Myslím, že nie.“

„**B**?“

Chlapec pokrútil hlavou.

„**C**?“

Znovu pokrútil hlavou.

„To by bolo nadtľho,“ zahundral si lekár popod nos.

„**T**!“ zvolal chlapec.

„Dé?“

„Nie! Moje meno sa začína na **T**!“

Doktor Tremista sa usmial a napísal do kolónky prvé písmeno. „Tak uvidíme, či ho uhádnem. **Tim?** **Ted?** **Terry?** **Tony?** **Teo?** **Tadž?** Nie, nevyzeráš ako **Tadž...** Už to mám! **Tina?!**“

Keď sa na chlapca zosypali všetky tie návrhy,

zahmlili mu myseľ ešte viac, takže bolo preňho oveľa ťažšie spomenúť si, ale napokon mu v hlave zasvietilo vlastné meno.

„Tom!“ povedal Tom.

„**Tom!**“ zvolal lekár, akoby sa to práve chystal uhádnuť. Zapísal teda ďalšie písmená. „No a ako ťa volajú? **Thomas? Tommy? Veľký Tom? Malý Tom? Tom Palček?**“

„Tom,“ unavene odvetil Tom. Ved' už povedal, že sa volá Tom.

„Máš aj priezvisko?“

„Začína sa na C,“ zamyslel sa chlapec.

„Aspoňže máme prvé písmeno. Akoby som vyplňal krížovku!“

„Charper!“

„*Tom Charper,*“ lekár načmáral meno.

„Takže prvú otázku máme za sebou. Už nám ich zostáva iba deväťdesiat jeden. Kto ťa priviezol do nemocnice? Sú tu tvoji rodičia?“

„Nie,“ odvetil Tom. Tým si bol istý. Jeho rodičia tu nie sú. Nikdy *tu* neboli. Vždy boli *tam*. Už je to tak niekoľko rokov. Zbalili svoje jediné dieťa a poslali ho do nóbl internátnej školy ďaleko na anglickom vidieku: *Internátna škola svätého Adalberta Snoba pre chlapcov*.

Tomov otec zarábala veľa peňazí, lebo pracoval v púštnych krajinách, kde ťažil ropu, a jeho mama vedela zas peniaze veľmi dobre míňať. Tom ich videl iba cez prázdniny, zakaždým v inej krajine. Hoci dlhé hodiny cestoval, aby sa s nimi

stretoľ, otec aj tak musel celý deň pracovať a mama ho nechávala s opatrovatelkou, aby mohla nakupovať ďalšie topánky a kabelky. Po príchode ho zasypávali darčekomí – dostal nový vláčik, model lietadla alebo rytiersky oblek s brnením. No Tom sa nemal s kým hrať, a tak sa rýchlo začal nudiť. V skutočnosti chcel len byť s mamou

a ockom, lenže to bolo jediné, čo mu nikdy nedali.

„Nie. Mama a otec sú v zahraničí,“ odpovedal. „Nie som si istý, kto ma priviezol do nemocnice. Asi nejaký učiteľ.“

„Óóó!“ nadchol sa doktor Tremista. „Žeby tvoj telocvikár? V čakárni bol nejaký muž oblečený v dlhom bielom saku so slameným klobúkom, aký majú kriketoví rozhodcovia, čo sa mi zdalo nezvyčajné, lebo v čakárni nehrávame kriket.“

„To musel byť náš telocvikár, pán Kadko.“

Doktor Tremista sa pozrel na formulár. Znovu sa mu v tvári mihla panika. „Prepána, je tu iba rodič, poručník, priateľ alebo iné. Čo tam dáme?“

„Zaškrtnite iné,“ poradil mu chlapec.

„Ďakujem!“ Zdalo sa, že lekárovi odľahlo. „Veľmi pekne ďakujem. Aký je charakter tvojho zranenia?“

„Hrča na hlave.“

„Ach, pravdaže, áno,“ odvetil doktor Tremista a načmáral to do kolónky. „Teraz ďalšia otázka. Ako by si hodnotil celkový vzhľad **NEMOCNICE LOR-DA FONDA?** Horší, ako si očakával, splnil tvoje očakávania, prekonal tvoje očakávania alebo vysoko prekonal tvoje očakávania?“

„Čo bolo to prvé?“ spýtal sa Tom. Hlava ho bolela, sotva vládol premýšľať.

„Och, bolo to horšie, ako si očakával.“

„O čo išlo?“

„Celkový vzhľad nemocnice.“

„Zatiaľ som videl iba strop,“
vzdychol si chlapec.

„Ako by si teda ohodnotil
celkový vzhľad stropu?“

„Fajn.“

„Dám tam, že splnil tvoje očakáva-
nia. Ďalšia otázka. Povedal by si, že starostlivosť,
ktorú ti dnes v nemocnici venovali, bola slabá, ušlo
to, dobrá, veľmi dobrá alebo vynikajúca?“

„Bolo to v poriadku,“ odvetil Tom.

„Prepáč, ale v poriadku tu nie je.“

„Tak teda dobrá?“

„Nie veľmi dobrá?“ skúšal Tremista prosebným
hlasom. „Bolo by fajn, keby som mal prvý týždeň
v práci veľmi dobrá.“

Tom si vzdychol. „Tak tam dajte vynikajúca.“

„Ó, ďakujem!“ lekárovi radostne zasvietili oči. „Nikto ešte nedostal vynikajúca! Hoci sa obávam, že vynikajúca by mohlo byť podozrivé. Nemôžem tam radšej napísať veľmi dobrá?“

„Áno, dajte tam, čo chcete.“

„Tak tam dám veľmi dobrá. Ďakujem ti veľmi pekne! Keď to riaditeľ sir Quentin Sporin uvidí, bude spokojný. A teraz ďalšia otázka. Už nám to ide celkom rýchlo. Odporúčal by si **NEMOCNICU LORDA FONDA** rodine alebo priateľom len s ťažkým srdcom, sotva, z celého srdca alebo úplne?“

Odrazu sestra Mizerová odhrnula závesy. „Nie je čas na vaše hlúpe otázky, doktor!“

Lekár zdvihol ruku k tvári, akoby sa bál, že dostane facku. „Neubližujte mi!“

„Hlúpe chlapčisko! Akoby som mohla!?“ odvetila sestrička a potom mu obrovskou rukou vylepila zaucho.

„AU!“ vykrikol doktor Tremista od bolesti.
„To bolí!“

„Ak ste zranený, aspoň ste na správnom mieste! Ha-ha!“ žena sa zasmiala a na tvári sa jej skoro zjavil úsmev. „Potrebujem túto miestnosť. Sanitka priviezla majiteľa novinového stánku, ktorý si scvakol prsty zošívачkou na papier. Hlupák!“

„Och nie!“ zdesil sa lekár. „Neznesiem pohľad na krv.“

„Kým sa vrátim, odveďte odtiaľto toho chlapca, inak dostanete zaucho aj na druhé líce!“ Nato sestra Mizerová zahrnula závesy a odpochoďovala po chodbe.

„Dobre,“ povedal doktor Tremista, „tak to zrýchlime.“ Začal rozprávať veľmi rýchlo. „Škaredý opuch. Necháme si ťa tu niekoľko dní. Len pre istotu. Dúfam, že ti to neprekáža.“

Tomovi vôbec neprekážalo, že je v nemocnici. Čokoľvek, len nech sa nemusí vrátiť do tej straš-

nej internátnej školy. Do jednej z najdrahších škôl v krajine chodili totiž väčšinou príšerne nafúkaní chalani. Tomovi rodičia boli bohatí, lebo jeho otec mal v zahraničí dobrú prácu, ale nepochádzali zo šľachtických rodín. Mnohí chlapci preto hľadeli na Toma zvrchu ponad svoje dlhé a špicaté aristokratické nosy.

„Hneď ťa pošlem na detské oddelenie. Je tam pokoj. Mal by si sa poriadne vyspať. Sluha?“

Tom zmeravel od strachu, keď dokrivil ten strašidelný muž.

„Áno, pán doktor Tremista?“ vyslovil skoro nezrozumiteľne.

„Vezmite... och, prepáč, prepáč... Ako sa to voláš?“

„Tom,“ odvetil.

„Vezmite Toma na detské oddelenie.“

3. KAPITOLA

HRČA

Sluha tlačil vozík, na ktorom Tom ležal, do nemocničného výťahu. Starý pokrivený muž si potichu pospevoval a stlačil gombík najvrchnejšieho poschodia. Tom nebol rád, že s ním zostal sám. Niežeby urobil niečo **strašidelné**, on len *vyzeral* **strašidelne**.

Chlapec ešte nikdy nevidel nikoho takého škarového. Áno, v jeho nóbl internátnej škole boli učitelia, ktorí vyzerali tak zle, že dostali od chlapcov kruté prezývky, ale nikto z nich nevyzeral tak hrôzostrašne ako sluha.

V škole mali:

Zajačicu

Kolumbovo
vajce

Vrabčie
hniezdo

Chľpatého
trpaslíka

Okuliarnicu

Doktora
Pavúka

Klauna

Dinosauru

Sovu

profesora
Prehadzovačku

CINK! Dvere výťahu sa zatvorili.

Sluha sa na Toma usmial, ale ten sa odvrátil. Nezniesol pohľad na toho muža. Keď sa usmieval, vyzeral ešte strašidelnejšie. Akoby tie hnilé a krivé zuby dokázali rozdrviť kosti. Tomovi padol zrak